

dRIFF

(Begin juli 2019 wandelden we van Dagebüll naar Klanxbüll, in toen normaal zomerweer. Toen we onze tocht twee maanden later, zo eind augustus, vervolgden hadden we te maken met flink wat warmte. Bovendien zeulden we zware rugzakken mee teneinde los van hotels, B&B's en dergelijke te kunnen overleven. Het werd een zwaar tochtje.)

Reeds in de buitenwijken van Klanxbüll meent Rob in de huizenbouw al iets Deens te bespeuren. Al kan hij maar moeilijk uitleggen wat dat nu precies is. Hij spreekt van raampjes die wat kleiner zijn. We zetten koers naar de Hindenburgdam. Met grote regelmaat dendert een trein voorbij, de wagons afgeladen vol met auto's. Zowel de chauffeurs als de passagiers zitten doodgemoedereerd in hun wagons en

laten al het treingeweld onbevreesd plaats vinden. Zo trekken ze met vele honderden tegelijk naar Sylt. Het moet daar vreselijk zijn. Wij gaan op zoek naar kalmer oorden en houden enige tijd de dam aan. Dan treffen we een smal boerenpad dat afbuigt in noordelijke richting en ons weer naar de dijk en het wad zal brengen. Een jonge koekoek moet nog leren dat ie schuw dient te zijn. Hij laat zich werkelijk prachtig bekijken, tijdens dolle vluchten achter insecten aan of spiedend vanaf een paaltje.

Het wad bestaat hier uit een brede kwelder die deels in cultuur is. We spotten een sperwer, twee bruine kiekendieven, honderden goudplevieren en flink wat watersnippen. Dat alles in een waanzinnige stilte en in lekker warm weer. Er is geen levende ziel te bekennen. En dat blijft zo tot aan de grens aan toe. We nemen nog even de

kruin van de dijk, waar we een heerlijk verkoelend windje in de rug hebben. Aan de landzijde van de dijk treffen we grote oppervlakten van breed water vol kluten, eenden, ganzen en zwanen. Met dat we Duitsland achter ons laten verdwijnen ook de windmolens uit beeld. Nog wel een laatste park van zonnepanelen, maar dan is er slechts leeg achterland. We hebben het al snel over de leegte van het Deense wad. Een misvatting naar later blijkt. Slechts aan weerszijden van de staatsgrens is geen plek voor molens. Wat verderop zijn ze er weer. Niet voor niets zijn de Denen de koningen van de windmolens.

Dan de grens. Deze blijkt een onbetekenend obstakel, een niemendalletje. Al is het hek dat dwars op de dijk staat wel wat steviger dan elders. Maar geen grenswachten. Geen hekken die onder stroom staan. Ook geen borden trouwens met Herzlich willkommen of zoiets. Na honderd meter wel een hek dat zegt dat de Zutritt verboden is en dat we niet langs de dijk mogen lopen, vanwege een wildreservaat. We zijn verbaasd. Dat hebben we nog nergens meegemaakt. Moeten we nu via het binnenland verder? En we zijn al wat uitgepierd vanwege rugzakken en warmte.

Even een moment van bezinning. We gaan natuurlijk niet dat hele klere-eind langs die polderwegen lopen. Dat staat vast. Maar wat doen we wel? Er zit niets anders op dan ons lot weer eens in de hand van God te leggen. Aldus, terwijl we weten dat het zinloos is, vragen we aan de chauffeur van een luxe Mercedes cabriolet of ze ons naar Højer wil brengen. De inzittenden blijken een moeder, zo menen wij tenminste, flink onder de tatoeages met haar twee kinderen. Nul kans dus om meegenomen te worden. Maar zie, God is op onze hand, en spoedig zijn we aan boord. Volkomen op elkaar gepropt, de rugzakken half buiten boord gaan we Denemarken in. Te Højer laten we ons afzetten bij een supermarkt en schaffen ons halve liters bier aan, die we in de schaduw van een watertoren en languit op het gras gelegen, tot ons nemen. Vervolgens gaan we op weg naar de camping. Er stopt een auto. Een man van onze leeftijd vraagt of ie een foto van ons mag nemen. Hij ziet zelden meer van die rugzaktoeristen, zo verklaart hij. We geven hem groen licht, onder een voorwaarde: Hij dient ons wel af te leveren bij het poort van de camping. “Mache ich”.

Het is allemaal wat bizar en ongeloofwaardig:

“Ik schrijf dit allemaal niet op hoor. Dat gelooft toch geen mens.”

“Je moet het juist wel opschrijven, net alsof het niet echt gebeurd is.”

“Maar het is juist wel gebeurd, daar gaat het nu juist om. “

“Schrijf het nu maar gewoon op. Niet zeuren. Je lijkt wel een kind.”

(Als gevolg van het Verdrag van Versailles en het daarop volgende referendum in Sleeswijk over Zuid-Jutland en Sleeswijk kwam de regio op 15 juni 1920 bij Denemarken.)